

opusdei.org

Tamo gdje je Bog „još jedna osoba za stolom“

Paul je u Libanonu živio posljednjih nekoliko godina, radeći za NGO. Kao numerarij Opusa Dei opisuje apostolski rad kojeg su tamo obavljali kao i svoje osobne utiske.

10.12.2019.

Prije dva desetljeća sam čuo nekoga kako poziv u Opus Dei poistovjećuje s avanturom. Mislim da tada nisam zaista shvatio što to znači. Ali sjećam

se dana kada su me pitali želim li poći u Libanon kako bih pomogao u apostolskom radu. Razmislio sam i pristao, iako ni sam nisam bio siguran gdje se na karti svijeta Libanon nalazi. Imao sam samo maglovitu sliku u glavi grada usred pustinje kojeg se raketira. A ništa nije dalje od istine nego ta slika! Sada sam na odlasku iz ove veličanstvene zemlje i na povratku u Rim na završetak studija teologije. Ovih posljednjih nekoliko godina intenzivne aktivnosti zaista su bili prekrasna avantura.

Kada bih Libanon trebao opisati jednom riječju bila bi to riječ „kontrasti“. Ne samo zbog njegove topografije koja kombinira široke doline s 3000 metara visokim planinama i pustinjski krajolik koji okružuje šume koje tijekom zime postaju bijele. Već zbog koegzistencije civilizacija, naroda i vjera u harmoničnoj mješavini

kultura; gdje je sasvim uobičajeno da ljudi tijekom govora skaču s jednog jezika na drugi bez objašnjavanja.

Bez sumnje su ljudi ti koji se najviše ističu svojom iznimnom gostoljubivošću, željni da vam pomognu u svakoj potrebi. Njihova topla dobrodošlica učinila je da se već od prvoga dana osjećam kao kod kuće, čak prije nego sam uopće i znao jezik.

Sa izbjeglicama iz Sirije, Palestine i Iraka

Dok sam bio u Libanonu radio sam za NGO koja je pružala humanitarnu pomoć. To mi je otvorilo brojna vrata što se tiče profesionalnih i osobnih poznanstava, a od kojih su brojna završila istinskim prijateljstvom. Nakon što sam upoznao izbjeglice iz Sirije, Palestine i Iraka, kao i lokalne ljude koji su se također našli u ranjivim situacijama, odlučio sam svoju dizertaciju iz Teologije odraditi

na tu temu, toliko kontroverznu i potrebnu pregleda s vjerske strane.

Prekrasno je vidjeti kako se Djelo prilagođava okolnostima svake zemlje. U našem apostolatu u Libanonu golemu ulogu imaju aktivnosti koje potiču solidarnost: posjete starijima, siromašnima, izbjeglicama i siročadi; nogometni turniri i dodatna nastava u javnim školama tijekom vikenda, volontiranje u javnim kuhinjama. Pomažu nam dignuti pogled s osobnog okruženja i pomoći ljudima zacijeliti stare rane, osobito u kontaktu s ljudima koji su izgubili i svoje domove.

Nadalje, jako su pozitivni učinak imali internacionalni uslužni kampovi za mlade tijekom ljeta: ne samo jer su tako oni koji trebaju primili pomoć, već jer su tako svi sudionici rasli u nutrini.

Kršćanska formacija za Maronite, Ortodoksne i Šiite

Dečki koji su primali osobnu formaciju u centru kojeg Djelo vodi u Beirutu dolaze iz različitih škola i sredina. Iako udaljenosti nisu jako velike, intenzivan promet ih čini takvima. Brojni od njih zaista su ulagali veliki trud da bi primili formaciju.

Nogometne utakmice, izleti vikendom, društvene igre, tematske zabave, proslave rođendana, eksperimenti, izumi; sve se to organizira tijekom godine. U jednom takvom otvorenom i raznolikom okružju imamo kršćansku formaciju za Maronite, Ortodoksne i Šiite, sve njih zajedno. Možete zamislite koliki je izazov prenijeti poruku tako raznolikoj publici.

Ali susjedstvo nas je raširenih ruku prihvatilo i postali smo prijatelji sa sirijskim izbjeglicama koji su živjeli u

blizini podsjećajući nas da ne moraš daleko ići da bi pomogao onima kojima je pomoć potrebna.

Izgradnja novog centra započela je u najnaseljenijem dijelu Badara.

Zgrada će biti studentski dom i klub za mlade. Mnogo ljudi pomaže materijalno, ekonomski i duhovno. Nedostajat će mi njegovo otvorenje, ali uvjeren sam da će dati novi nalet apostolskom radu s mladima u zemlji.

Klub za mlade u najstarijem gradu na svijetu

Druga posebna stvar u Libanonu je Božja prisutnost u svakodnevnom razgovoru. Štogod da osoba vjeruje, Boga se doživljava kao još jednu osobu za stolom, a to se reflektira na bezbroj svakodnevnih fraza u jeziku. Apostolski govoreći, ovo je vrlo zanimljivo jer razgovori prirodno prijeđu s ljudskog na božansko bez gotovo ikakve tranzicije.

Također, ljudi ne skrivaju jesu li Šiiti, Suniti ili Druzi. Jednako tako, kršćani ne skrivaju svoj ponos što su djeca Božja, ponekad noseći krunicu oko vrata te ispunjavajući posao, ulice, gradove te čak i vrhove planina svetim slikama. Sjećam se da sam jednoga dana svoj motor morao brzo maknuti s puta jer je jedno vozilo opasno nadolazilo. Kada se vozač došao ispričati, shvatio sam da se radi o sportskom automobilu koji nosi natpis „Samo Kristova Krv“.

Bilo je prekrasno svjedočiti počecima novog kluba za mlade u gradu Biblosu. Nakon gotovo tri godine više od 120 dječaka pohađalo je aktivnosti u ustanovi gdje su još brojne stvari nedostajale. Apostolska aktivnost koju provode supernumerariji u ovom gradu je prekrasne, jer su pokazali snažnu obvezu kao roditelji da obrazuju svoju djecu i uspostave jedan takav klub. Iako se konačni prostor još uvijek traži, svi smo jako

uzbuđeni zbog rasta apostolata u ovom dijelu zemlje ispunjenog povijesti i ljudima koji su se voljni darivati.

Sveti Ivan Pavao II rekao je da je Libanon više poruka nego nacija. Nimalo ne sumnjam da će vrijeme koje sam proveo u ovoj domovini cedra i kuhalu civilizacije ostaviti dubok trag. Iako se na trenutke budućnost čini neizvjesna, vrijedi biti iznenađen Božjim skrivenim i neočekivanim planovima. Na kraju, čak i ako to ne očekujete, uvijek nastane situacija u kojoj je svatko na dobitku.